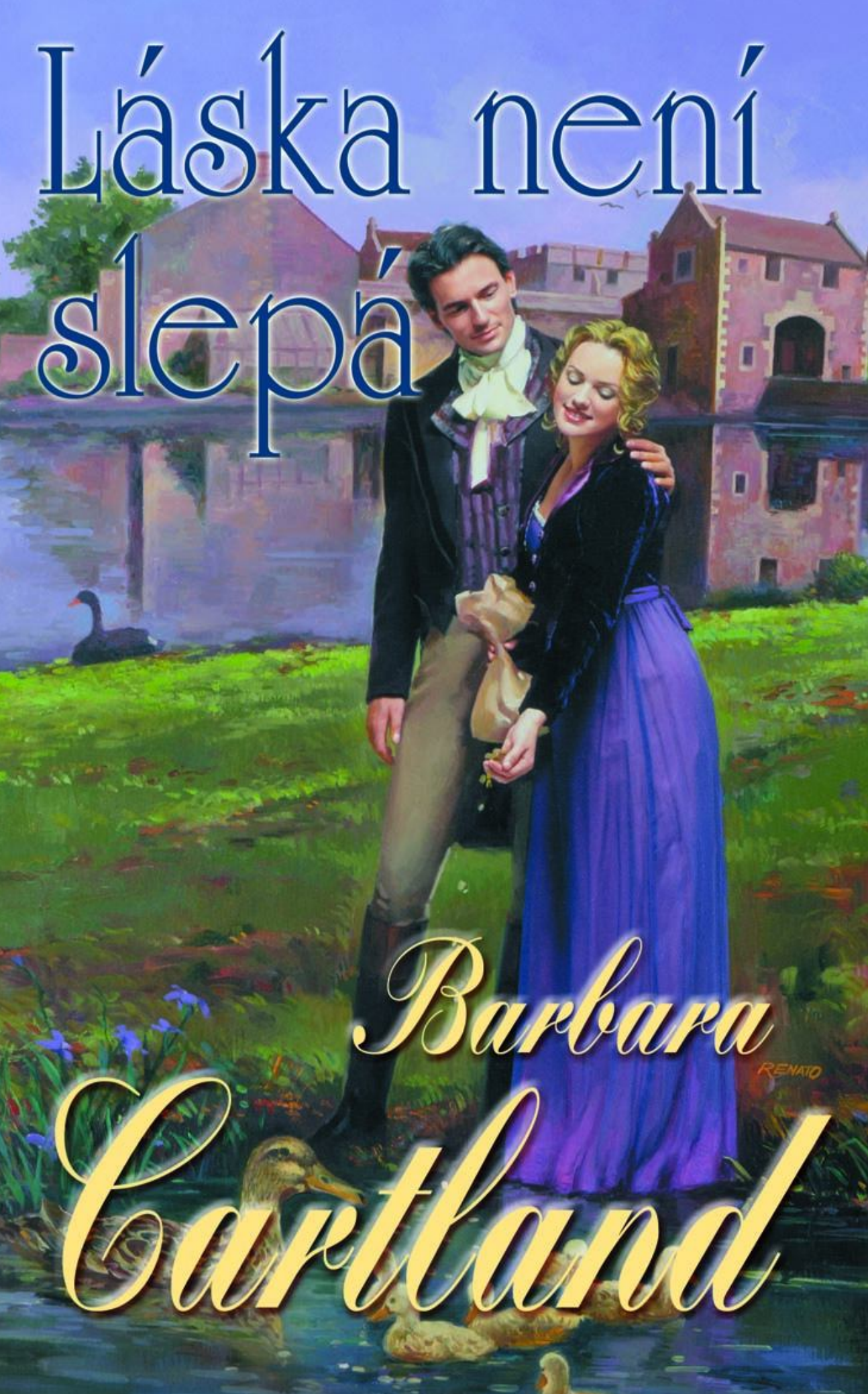

Láska není slepá

Barbara

Cartland

RENATO

1

1857

Hvězda Indie plula vstříc břehům Anglie. Hugo, hrabě z Ruvenu, stál sám na palubě. Užíval si zvuk plachet pleskajících ve větru a čerstvý, svěží vítr. Jeho kajuta byla pohodlná, ale velmi stísněná. V dusném počasí, které panovalo několik posledních dní, se pobyt v ní stal nesnesitelným.

Poryv větru mu rozcuchal bujné černé vlasy.

Ostatní cestující, kteří se procházeli po palubě – a zejména ženy – se za ním otáčeli.

Byl to velice pohledný muž. Vysoký a štíhlý, s pevnými rysy obličeje, po deseti letech strávených v Indii dohněda opálený.

V Indii patřil k důstojníkům Devátého pěšího pluku. A nyní se vracel domů, do Anglie.

Dámy toužily s ním zapříst hovor, pochopily však, že hrabě dává přednost samotě. Během celé cesty téměř s nikým nepromluvil, jídla si bral k sobě do kajuty a na palubě se procházel, když tam bylo jen málo ostatních cestujících. Sloužit mu mohl pouze jeho komorník.

„Zaslechla jsem, Georgino, že by pobřeží Anglie už mělo být vidět každou chvíli,“ prohlásila jedna

z dam a toužebně se podívala po pohledném hraběti, kterého právě míjela.

„To bude nejspíš pravda, Laetitie,“ odvětila její přítelkyně, „doufejme však, že vydrží počasí. Nelíbí se mi ty tmavé mraky.“

Laetitia na okamžik zaváhala a pak se otočila k hraběti. Dnes se cítila o něco statečněji než obvykle.

„Myslíte si, pane, že bude bouřka, než dorazíme do Anglie?“ zeptala se.

Hrabě se ani neotočil. Nelíbil se mu umělý tón jejího hlasu. V Indii poznal mnoho žen jako ona, manželek důstojníků, jejichž hlavní zábavou byly klevety.

„Nejsem věstec, madam,“ ucedil upjatě. „Ale každopádně se zvedají vlny.“

„Jistě,“ odvětila Laetitia. Vrátila se ke své společnosti. „Pojďme na druhou palubu, kde snad najdeme nějakou *příjemnou* společnost.“

Hrabě suše stiskl rty, ale stále hleděl na moře. S lodí to začalo cloumat. Vlny se hlasitě tříštily o palubu. Přemítal, jestli opravdu začne bouře, než doplují k Anglii.

Nahnul se přes lodní zábradlí a povzdechl si.

Po příjezdu do Anglie ho nikdo nebude vítat. Jeho rodiče zemřeli, když byl ještě chlapec. Cestovali po Evropě a právě dorazili do Naples, když tam vypukla epidemie tyfu. Oba podlehli nemoci jen pár dní po sobě. Dokonce i jako malý chlapec Hugo chápal, že by stejně nechtěli žít jeden bez druhého.

Hugo a jeho starší bratr Crispian byli v té době u svého ovdovělého dědečka, hraběte z Ruvenu. A z Crispiana se najednou stal dědic titulu.

Jakmile se chlapci vzpamatovali ze ztráty rodičů, prožili hezké dětství. Jejich dědeček byl strohý, ale laskavý a shovívavý. Chlapci spali v dětském pokoji se svou chůvou Sarah, která je nemilosrdně plísnila, oni však brzy pochopili, jak si ji omotat kolem svých malých prstíků.

Bratři neměli jiné společníky, a tak se brzy stali nerozlučnou dvojicí. Hrávali si po celém hradě na schovávanou a v létě se toulali v okolních lesích. Přestože byl mladší, byl Hugo vždy vůdcem. Crispian byl bázlivý a introvertní. Právě Hugo ho přesvědčoval, aby lezli po stromech, plavali v bystrých řekách, prozkoumávali jeskyně. A když je poslali do školy, Hugo musel plachého Crispiana chránit před šikanováním.

Jako mladšímu bratrovi Hugovi nezbylo než si najít povolání. Když dospěl, dědeček mu navrhl, aby vstoupil do armády. Huga ta myšlenka nadchla. Bavilo ho cestování, těšil se, až pozná daleká místa. Tak se stal důstojníkem Devátého pěšího pluku a ve dvaceti letech odjel do Indie.

To bylo naposledy, kdy viděl svého bratra.

Hrabě cítil, jak loď prudce vyjela nahoru a pak sklouzla do vln. Do tváře mu stříkla studená sprška. Vtom se za ním ozval hlas. Byl to člen posádky.

„Omlouvám se, pane. Kapitán doporučuje, abyste zvážil návrat do kajuty. Ty zatracené mraky už jsou skoro tady a vítr značně zesílil.“

Hrabě přikývl. „Děkuji vám. Hned vás budu následovat dolů.“

Námořník zmizel. Hrabě se pevně chytil zábradlí a naslouchal větru, který hvízdal kolem stěžně. Truchlivý zvuk jako by odrážel jeho vlastní myš-

lenky. Proč jen, když vypukla Krymská válka, trval jeho obvykle tak bázlivý bratr na tom, že splní svou povinnost, a narukoval do armády? Starý hrabě se mu to snažil rozmluvit, jak mohl, ale Crispian byl výjimečně neoblomný. Nakonec, ke svému neko- nečnému zármutku, starý hrabě svolil.

V lednu 1856, v posledních měsících války, Crispian zemřel na cholery. Huga to zcela zdrtilo.

Jeho dědeček chtěl, aby se okamžitě vrátil domů, ale Hugo se nedokázal vymanit ze svých povinnos- tí dřív než následujícího roku. Krátce předtím, než měl odjet, pak vypukla vzpoura a Hugo musel setr- vat na místě.

A teď je mrtev i starý hrabě a Hugo se stal dědi- cem titulu a ruvenského hradu.

A také zdědil Felice Delisleovou.

Hrabě náhle ztuhl. Zaslechl, že se blíží nevítané hlasy. Laetitia a Georgina se vracely ve společnos- ti mladého šlechtice, kterého potkaly při procházce po palubách.

Laetitia vykřikla, když jí poryv větru málem strhl z hlavy klobouček.

„Bože,“ zvolal mladý šlechtic. „Držte si svůj klobouček. Ač je velmi půvabný, nemám nejmenší chuť skákat pro něj do těchto vln.“

Laetitia se zasmála – vesele a velmi nahlas, aby ji slyšel hrabě.

„Ach, něco takového ani nečekám. Ale je od vás velmi pozorné, že na to alespoň pomyslíte. A já vel- mi obdivuji pozorné muže.“

„Půjdemě už do podpalubí?“ zeptala se Georgi- na. „Ten námořník říkal, že bychom měli. A kromě toho se mi začíná maličko houpat žaludek.“

„Pokud si to přeješ,“ odvětila Laetitia a pokradmu mrkla na hraběte. Byla rozhodnutá, že na něj tak či onak udělá dojem. „Mně ale počasi nahnat strach nemůže. Připadá mi to naopak velmi vzrušující.“

Hrabě ani neotočil hlavu. Byl zvyklý na ženy, které se ho snažily zaujmout. Mezi dcerami důstojníků v Indii – a i mezi jejich ženami – se jich ostatně našlo dost a dost.

„Není ten muž u zábradlí hrabě z Ruvenu?“ zeptal se mladý šlechtic.

„Ano, je,“ odvětila Laetitia. Chytila mladíka za paži, když se loď vrhla vstříc obrovské vlně.

„To je ale pohledný chlapík,“ ocenil její společník.

„Ano,“ uznala Laetitia mrzutě. Popudilo ji, že se o ni hrabě vůbec nezajímá.

V ten okamžik Georgina vykřikla: „Pobřeží Anglie! Jsem si tím jistá. Tamhle, na severu.“

Georgina a její společníci se rozběhli na příď, aby spatřili Anglii.

Hrabě zvedl hlavu. Zdálo se, jako by sledoval vzdálený horizont. Nikdo si nevšiml, že se mu na rtech objevil hořký úsměv. Ze srdce by si přál, aby byl schopen spatřit svou rodnou zem. Ten pohled mu však byl odepřen.

V jedné z bitev indického povstání byl vážně zraněn.

Hugo, pohledný hrabě z Ruvenu, se vracel domů slepý.

Hrad Ruven vypadal velmi majestátně. Byl dominantou okolních lesů a skal, které jsou typické pro krajinu severoanglického venkova. Hrad sám byl postaven z šedého kamene a byl téměř celý zarostlý

břečťanem. Nad hradním příkopem se vypínal kamenný most.

Most nevedl přímo do hradu, nýbrž k místu, které vypadalo jako zahrada. Přes most a zahradu vedla bílá cesta, která ústila u schodiště vedoucího do hradu. Vevnitř se rozkládala Velká síň s ochozem pro hudebníky, do níž ústil hlavní vchod. A právě zde o pár dní později stáli doktor Carlton a jeho dcera Jacina, kteří právě přijeli ve své lehké dvoukolce tažené poníkem.

Jacina si sundala klobouček a s obdivem se rozhlížela kolem sebe. Moc se jí líbila chladivá kamenná podlaha a dubové táflování vyleštěné do vysokého lesku. Uchvacovaly ji rodinné portréty, které zdobily zdi.

Jacina znala hrad jako své boty. Často doprovázela svého otce, pokud ho sem volaly povinnosti.

Její otec byl rodinný lékař Ruvenů. Se starým hrabětem se spřátelil a strávili spolu mnoho večerů při kartách a lahvi portského. Starý hrabě důvěřoval svému lékaři natolik, že ho jmenoval vykonavatelem své poslední vůle.

„Mám vzít i váš klobouk, pane doktore?“ zeptala se služebná, která jim otevřela dveře.

„Děkuji vám, Nancy,“ odvětil doktor Carlton. „Dnes ráno máte jistě všichni plné ruce práce. Proto mi nejspíš také neotevřel Jarrold jako obyčejně.“

Jarrold byl majordom.

„Ano, pane, proto,“ řekla Nancy. „Novej pán má přijet okolo poledne. Jarrold nahoře kontroluje přípravu jeho pokojů. Říkali jsme si, že bude nejlepší přesunout nějakej nábytek, aby mu nestál v cestě. Vzhledem k tomu, že pán je – je –“

Nancy nedokázala pokračovat a propukla v pláč.

„No tak,“ těšil ji doktor a laskavě ji poplácával po paži.

„Je to děs, pane,“ vzlykala Nancy. „Ubohý pan Crispian zemřel loni na Krymu. Pak v únoru zemřel starý pán a pan Hugo byl celou dobu tak daleko. A pak přišla ta zpráva, že pan Hugo je – je –“

Nancy nedokázala vyslovit slovo „slepý“.

„Nancy,“ prohlásil doktor Carlton, „musíte se snažit být veselá. Bylo by k ničemu, kdyby se nový hrabě vrátil do pochmurného domova, že?“

Nancy zavrtěla hlavou a popotáhla. „Ano, pane.“ Vzala Jacinin klobouček, doktorův klobouk a rukavice. „Počkáte v knihovně, pane?“

„Ano, přesně tak. Nechala byste mi tam poslat čaj?“

„Ano, pane. A pro slečnu Jacinu?“

„Děkuji, pro mě ne,“ řekla Jacina.

Nancy se poklonila a pospíchala pryč.

Doktor se otočil ke své dceři. „Předpokládám, že půjdeš na svoje obvyklé společenské pochůzky, Jacino?“

„Ano, papá.“

„Dobře, dobře,“ kývl doktor. „Nuže, víš, kde mě najdeš.“

Doktor Carlton odkráčel směrem ke knihovně. Jacina ho zamyšleně sledovala, dokud jí nezmizel z dohledu. Bylo jí jasné, že ho to, co se stalo Hugo-vi Ruvenovi, trápí víc, než navenek připouští. Když se obracela k odchodu, padl jí zrak na portrét nad krbovou římsou. Zamířila k němu, na okamžik se zastavila a vzhlédla.

Zнала ten portrét až příliš dobře. Byli na něm namalovaní oba vnuci starého hraběte na prahu ji-

nošství. Crispian seděl a Hugo se opíral o opěradlo jeho židle. Crispian byl bledý a hubený a měl smutné oči. Zato Hugo hleděl energicky zpod černého obočí. Působil sebevědomě a zdál se být plný sil.

Jacina se s Hugem setkala pouze jedinkrát v životě. Bylo jí tehdy osm a její otec byl na návštěvě u starého hraběte – který trpěl dnou – vůbec poprvé.

Jacinu poslali, aby si hrála venku. Byl větrný den, a když dívka běžela k říčce protékající zahradou a vlévající se do hradního příkopu, vítr si pohrával s jejím slaměným kloboučkem. Jacina s potěšením sledovala, jak se na říčce plaví pár bílých labutí se svými potomky.

Náhle jí poryv větru serval klobouček z hlavy a poslal ho rovnou do prudkého proudu. Jacina vykřikla. Běžela podél řeky a snažila se udržet krok s kloboučkem, který se pohupoval v proudu. Neměla tušení, co by měla udělat, a tak se alespoň snažila ho neztratit z dohledu.

Doběhla až k místu, kde se říčka vlévala do hradního příkopu. Klobouček sklouzl do příkopu a tam, v tišších vodách, se téměř zastavil. Stále však byl mimo dívčin dosah.

V beznaději se rozhlédla kolem sebe. Možná někde objeví větev nebo hrábě. Cokoli, co by mohla použít, aby si klobouček přitáhla k sobě.

V ten okamžik si všimla vysokého muže, který se opíral o nedaleký strom a pozoroval ji. Měl tmavé oči a černé vlasy, které mu padaly přes vysoké čelo. Jacina si nemohla nepovšimnout jeho pobaveného výrazu.

„T-to není k smíchu!“ vykřikla. Červenozlaté vlasy se jí třpytily ve slunci a zelené oči plály rozhořčením.

Mužův výraz se okamžitě proměnil. „To vskutku není,“ pronesl smrtelně vážně, „a já se poníženě omlouvám za své lehkovážné chování. Dovolíte mi, abych se omluvil tím, že vám váš klobouček přinesu?“

Jacina se na něj pochybovačně zadívala. „Jak ho chcete vytáhnout, když nemáte žádnou tyč?“ zeptala se. Pohlédla zpět do vody a vtom se jí roztřásl spodní ret. „Je to můj nejparádnější klobouček, víte.“

„Váš nejparádnější?“ vykřikl muž. „Pak není času nazbyt.“

Muž si svlékl sametové sako a zul si kožené boty. Potom, pouze v košili a kalhotách, skočil do příkopu a brouzдал se ke kloboučku. Jacina na něj ohromeně zírala.

Hradní příkop byl za ta léta plný naplavenin, a tak muži voda sahala nejvýš k ramenům. Došel proto až ke kloboučku, aniž by musel plavat. Když se vrátil ke břehu, vyskočil do trávy a poklonil se Jacině.

„Váš nejparádnější klobouček,“ řekl a podal jí ho.

Klobouček byl celý nasáklý vodou, ale Jacina ho k sobě přitiskla, jako by to byla kdovíjaká cennost.

„N-nevím, jak vám mám poděkovat, pane,“ řekla.

„Poděkujete mi tím, že mi prozradíte své jméno.“

„Jsem Jacina Carltonová, pane.“

„Ach tak. Váš otec je právě na návštěvě u mého dědečka, že?“

„Ano, pane.“

Muž sebral ze země sako a boty. „Musím se vrátit do hradu a před večerí se převléci.“ Znovu se jí hluboce poklonil. „Hugo Ruven, navěky k vašim službám.“

Pak se otočil a zmizel mezi stromy.

Jacina už ho pak nikdy neviděla. O pouhé dva dny později se vydal na cestu ke svému pluku do Indie.

To bylo před deseti lety.

Kolik se toho od té doby v rodině Ruvenových změnilo k horšímu!

Jacina naposledy pohlédla na portrét a pak se vydala do hradní kuchyně. Mívala ve zvyku pozdravit kuchařku, kterou její otec často léčil z obtíží, jimž říkala „loupání v kostech“.

V kuchyni panoval zmatek. Sloužící běhali tam a zpět s mísami plnými jídla, které se mělo uvařit novému hraběti k večeři. Byl tam obrovský kus šunky a losos, kterého chytili teprve dnes ráno. Také pečivo a koláče a dezerty ze smetany a vína.

Kuchařka právě zpracovávala klouby prstů velký plát těsta.

„No, tak tady je slečna Jacina,“ prohlásila. Obličej měla červený a zpocený. Nechala na chvíli těsto těstem, aby si mohla rukávem otřít zpocené čelo.

„Dneska ráno je vaše práce ještě náročnější než obyčejně,“ poznamenala Jacina.

„To je pravda,“ kývla kuchařka. „Dělám k obědu králíčí koláč. A pravda je, že žádný dobrý koláč nevznikl bez špetky úsilí.“

„Připravujete spoustu věcí,“ řekla Jacina, když se udivenýma očima rozhlédla kolem sebe.

„Chystám věci, které budou hezky a výrazně vonět,“ prohlásila kuchařka. „Protože když člověk nevidí –“ Větu nedokončila, ale smutně zavrtěla hlavou.

Jacina si s ní chvíli povídala a pak se rozloučila. Vyšla z kuchyně a zamířila k zadnímu schodišti,

které vedlo do dětských komnat. Měla v úmyslu navštívit Sarah, Hugovu a Crispianovu chůvu z dětství. Jacina se s ní seznámila jednou v zimě, když za ní přijela se svým otcem, který jí vyléčil omrzliny.

Stará chůva seděla sama v dětském pokoji. Všude kolem ní byly hračky z dětství jejích chovanců. Stál tam obrovský bílý houpací kůň a Noemova archa s namalovanými zvířaty, knížky a míče a cínoví vojákci. Stará Sarah udržovala dětský pokoj přesně tak, jak vypadal, když byli Hugo a Crispian ještě chlupci.

Vždycky měla radost, když se Jacina objevila.

Bez okolků dala konvici na oheň, aby uvařila čaj. Mohla si ho nechat poslat z kuchyně, ale věděla, že mají spoustu práce. A kromě toho byla přesvědčená, že vaří lepší čaj než kdokoli na hradě. V dětském pokoji měla dokonce i dózu s vlastním čajem.

Dóza byla z Indie a byly na ní vyvedené obrázky exotické zahrady. Jacina vždycky přemýšlela, jestli Hugo žije v domě s podobnou zahradou.

Sarah vyndala misku s máslovými sušenkami, a zatímco se čaj vařil, jednu Jacině nabídl. Jacina si na ní pochutnávala a Sarah ji seznamovala s hradními klevetami.

„Od chvíle, co jsme se dozvěděli, že se hrabě vrací domů, tu panuje nepředstavitelný shon. Můj ubohý pan Hugo!“ Sarah si otřela oči cípem zástěry. „Hrůza, jakými strastmi jsme si museli projít.“

Jacina si oklepala drobečky ze sukně a zamysleně na Sarah pohlédla.

„Sarah?“

„Ano, má drahá?“

„Co se teď stane s – Felice Delisleovou?“

„Ach, copak neznáš poslední novinu?“

Jacina zavrtěla hlavou. „Vím jen tolik, co se dozvím od vás. Vy víte víc než ostatní.“

To byla pravda. Sarah věděla o všem, co se mezi zdmi hradu přihodilo.

Právě od Sarah také Jacina poprvé slyšela o Felice.

Felice byla dcerou hraběte z Delisle, přítele starého hraběte, vdovce jako on sám. Hrabě Delisle uprchl za Francouzské revoluce do Švýcarska. Přišel o veškerý majetek a nikdy se již nesměl vrátit do své vlasti. Přestože se oženil až ve zralém věku, jeho mladá žena zemřela dříve než on. Stal se z něj vášnivý hazardní hráč a zemřel zcela bez peněz. A svou jedinou dceru svěřil do poručnictví hraběte z Ruvenu.

Starý hrabě dělal pro svou schovanku vše, co bylo v jeho silách. Určil jí apanáž a zajistil jí ve Švýcarsku dobré vzdělání.

V létě roku 1852 se starý hrabě vydal na cesty po Evropě a svého vnuka Crispiana vzal s sebou. Na pár dní se zastavili také v Ženevě, kde Felice navštěvovala internátní školu. Dívce bylo šestnáct let a byla velice pohledná. Měla kaštanové vlasy a velké oči a madam Gravaltova, ředitelka školy, ji považovala za výtečnou žačku.

Bylo nevyhnutelné, že se do sebe Felice a plachý dědic ruvenského titulu zamilovali. Hrabě měl radost, ale trval na tom, že nejprve musejí být řádně oddáni. A tak bylo domluveno, že Felice přijede na svatbu do Anglie, až jí bude jednadvacet.

Nikdy nedorazila.

Roku 1855 odjel Crispian do krymských bojů. Chtěl dokázat sobě i své snoubence, že je statečný. Stejně statečný jako jeho mladší bratr Hugo.

Zemřel krátce předtím, než válka skončila.

A pak zemřel i starý hrabě, Felicin poručník.

Jacina si pomyslela, že musí být hrozné stát se nejprve sirotkem a pak přijít i o snoubence a poručníka. Právě na to všechno myslela, když se ptala Sarah, co s Felice bude.

„Nuže,“ začala Sarah a podívala se do konvice, jestli už je čaj vylouhovaný, „určitě víš, že smrt Crispiana jí hodně otřásla a strávila dlouhou dobu v sanatoriu?“

Jacina přikývla.

„Tak tedy, když se uzdravila, odjela zpět k madam Gravaltové, která mezitím odešla z ženevské školy na odpočinek a odstěhovala se do malé vesnice v horách. Starý hrabě pozval Felice, aby se přestěhovala sem, ale –“

Sarah zavrtěla hlavou. „Nechtěla přijet. Myslím, že ještě nenastal čas, aby zvládla vidět místo, kde Crispian vyrůstal.“

Sarah se odmlčela a nalila dva šálky čaje. Jacina si jeden vzala a osladila si ho. Sarah se napila ze svého a s povzdechem se posadila. Jacina čekala a míchala si čaj. Snažila se být trpělivá, ale po chvíli zjistila, že míchá usilovněji a usilovněji, až cinkla lžičkou o porcelán. Sarah poděšeně vzhlédla.

„Co jsem to říkala?“ zeptala se.

„Vysvětlovala jste mi, proč Felice nepřijala pozvání starého hraběte a po smrti Crispiana se sem nepřistěhovala,“ řekla Jacina. Cítila se provinile, že starou dámu tak vyděsila.

„Ach ano.“ Sarah potřásla zarmouceně hlavou. „Starý hrabě si ji velmi oblíbil. Ne pouze kvůli svému příteli, ale i kvůli ní samotné. Byla mu dcerou, kterou nikdy neměl. A jsem si jistá, že právě proto začal po Crispianově smrti podporovat Huga, aby o ni projevil zájem.“

Jacina zjistila, že celá prapodivně ztuhla. „A – projevil?“

„Nu, samozřejmě se s ní nesetkal, ale začali si dopisovat. Během všech těch let, kdy nabírala sílu, si vyměňovali dopisy.“

Sarah zmlkla. Jacina čekala. Nedokázala si vysvětlit, proč se jí náhle tak rozbušilo srdce. Pozorovala, jak si stará chůva povzdechla a otřela si oči cípem zástěry.

„Takže si psali,“ napovídala jí Jacina.

Sarah na okamžik vypadala zmateně. „Kdo, má drahá?“

„Felice – a Hugo.“

„Ach ano. Ano, psali. A urodilo se mezi nimi jakési porozumění, zdá se. Když totiž starý hrabě onemocněl, vyzval Huga, aby vyjevil své záměry. A Hugo mu odpověděl, že se rozhodl se s Felice oženit. Starý hrabě mi o tom řekl krátce před svou smrtí. Udělalo mu to velkou radost.“

Jacina se zhluboka nadechla, aby dokázala promluvit. „A *opravdu* se s ní ožení, Sarah?“

Sarah se zamračila. „Říká se, že se to nestane. Která mladá žena by se provdala za mrzáka, to všichni říkají. Ale jsou to hlupáci. Pan Hugo je pořád skvělá partie. Pokud by Felice změnila názor, bude se tu motat spousta mladých šlechtičen. Ale ona názor nezmění. Dej na má slova. Mladý hrabě

a Felice Delisleová se vezmou zde na ruvenském hradě ještě letos.“

Ještě letos...

Krev se Jacině nahrnula do tváře a musela sklopit zrak.

Proč ji myšlenka na svatbu Huga Ruvena tak zneklidňuje? Od toho okamžiku před mnoha lety, kdy jí přinesl klobouček, se s ním přece neviděla. Otevřenými okny dětského pokoje k nim zaznělo skřípání kol na štěrk. Jacina vyskočila na nohy a rozběhla se k parapetu. Vyklonila se ven.

K hradu mířil kočár tažený čtyřmi bělouši. Když kočár zatočil na příjezdovou cestu, na jeho boku se zřetelně zaskvěl erb Ruvenů.

Nový hrabě byl konečně doma.